

Ὅπως ἴδωσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται πόσον εἶνε γενικὸν καὶ ἀκμαῖον τὸ ἐνδιαφέρον, ὑφ' οὗ ἐν Εὐρώπῃ ἐμφοροῦνται πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα καὶ τοὺς ἐξόχους ταύτης συγγραφεῖς, καταχωρίζουσαν κατωτέρω, εὐμενῶς παρὰ χωρηθεῖσαν ἡμῖν, ἐπιστολὴν ἀφελὴν μικρᾶς Γερμανίδος, ἀποσταλέσαν ἐκ Rudolstadt πρὸς τὰ δύο μεγαλείτερα τέκνα τοῦ παρ' ἡμῖν ἀρχαιοφίλου κ. Σελιαν, κατ' ἀκριβῆ μεταφράσαν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ πρωτοτύπου.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή.

Σ. τ. Δ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ἀγαπητὴ Ἀνδρομάχη!
Ἀγαπητὲ Μενέλαε!

Θὰ θαυμάσητε λαμβάνοντες ἐπιστολὴν παρ' ἐμοῦ, ἡ ὁποία ἐντελῶς εἶμαι ἄγνωστος εἰς ὑμᾶς.

Πρέπει νὰ μάθω παρ' ὑμῶν ἐάν σπουδάζητε τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐγὼ λίαν ἐπιθύμουν νὰ μάθω τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ γράμματα, διότι ἔχω μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Τροίαν καὶ τὸν Ὀμηρον καὶ πάντα τὰ συνδεόμενα μετ' αὐτῶν. Οἱ γονεῖς Σας ἀνεκάλυψαν τόσον ὠραία πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ δυστυχῶς εἰσέτι δὲν εἶδον, πλὴν πρέπει νὰ τὰ ἴδω καὶ θὰ τὰ ἴδω.

Ἐνταῦθα, εἰς τὸ σχολεῖον, μαθάνω μόνον γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ, τοῦτο δὲ μεγάλως μὲ δυσαρροσεῖ. Παρ' ὀλίγον σχεδὸν νὰ λησμονήσω νὰ Σᾶς ἀναφέρω ποῖα εἶμαι. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὀνομάζομαι Κατήνα von Schaueroth, εἶμαι ἐνδεκαετῆς, γεννηθεῖσα τὴν 7 Δεκεμβρίου, καὶ κατοικῶ τὴν Ῥουδολφούπολιν (Rudolstadt), ἡ ὁποία εἶναι μὲν ὠραία πόλις, ἀλλ' ὄχι ὡς αἱ Ἀθῆναι. Ὅταν μεγαλώσω μίαν ἡμέραν θέλω ὑπάγει εἰς τὴν Τρωάδα, εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸ Βερολίνον, νὰ θαυμάσω τὰ ὠραία πράγματα, τὰ ὁποῖα οἱ γονεῖς Σας ἀνεκάλυψαν. Τὸν Ὀμηρὸν ἀνέγνωσα πολυλάκις, ἀλλὰ εἰς γερμανικὴν γλῶσσαν μόνον. Περὶ ὑμῶν ἤκουσα μετὰ μεγάλο θαυμασμοῦ, ὅτι γνωρίζετε πολλὰς ῥαψῶδας ἀπὸ μνήμης. Ἐχω τὸν Ἔκτορα, τὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὸν Πρίαμον εἰς γύψον· ὁ Ἐκτωρ εἶναι δυστυχῶς εἰς δύο τεμάχια, τὰ ὁποῖα πολλὰκις συνήρμωσα, πλὴν πάλιν ἐθραύσθησαν. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐπέτυχον νὰ τὸν συνθέσω ἐντελῶς. Ἐχετε παρ' ὑμῖν ἐνδυμασίας ἀρχαίας ἑλληνικάς; Θὰ ἐλάβανον διὰ τὰ Χριστούγεννα ἐνδυμασίαν ὡς τοῦ Ἐκτορος, πλὴν ἀδύνατον νὰ κατασκευασθῇ ἐνταῦθα. Ἐλπίζω ὅτι ὁ πατήρ μου θὰ μοὶ παραγγείλῃ εἰς Βερολίνον. Δὲν θὰ ἔλθητε ποτὲ ἐνταῦθα; Δὲν δύνασθε νὰ μοὶ στείλητε τὴν φωτογραφίαν Σας; Τοῦτο ἤθελε μοὶ προξενήσει μεγάλην χαρὰν. Ἐγὼ τὴν ἰδιὴν μου σᾶς πέμπω σήμερον ἐσωκλείστως. Φαντασθῆτε! αἱ κοῦκλαί μου ἔχουν ὁμηρικὰ ὀνόματα· ἔχω ἓνα χηρὸς, Τζελεπῆς· ἐπιλεγόμενος διὰ τὴν ὠραϊότητά του, ἐκ τῆς Ἀνωπόλεως Σφακίων, πεσὼν κατὰ τὸ ἔτος 1822 εἰς τὴν κατὰ τοῦ Σελίνου ἐκστρατείαν. Οὗτος ἦν ἕγγονος τοῦ περιφήμου Δασκαλογιάνη, ὅστις μετὰ τὸν συνεργῶν Στρατῆ Ἐνδομομπάχη ἐκ τῆς πρωτευούσης Σφακίων, καὶ Ἀνδριουλοῦ Πρωτοπαπαδάκη ἐκ τοῦ Σφακίων, κ. ἄ., ἐνῆργησεν τὴν ἐπανάστασιν τῶν Σφακίων κατὰ τὸ 1770 ἐπὶ Β'. Αἰκατερίνης τῆς Ῥωσίας, συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐξεδάρη ζῶν καὶ εἶτα ἀπεκεφαλίσθη, διασωθέντων τῶν ἐτέρον δύο συνεργῶν αὐτοῦ.

Μενέλαον καὶ μίαν Ἀνδρομάχην. Ἐχουν καὶ αἱ ἰδικαί σας ὀνόματα ἐκ τοῦ Ὀμήρου; Ἐπήγατε Σεῖς ποτὲ εἰς Ἰσαρλίκ; Φεῦ! διατὶ οἱ γονεῖς μου δὲν κατοικοῦν τὴν Ἑλλάδα! Γουστάβος ὁ ἀδελφός μου γνωρίζει ἑλληνικὰ, καὶ τόρα φοιτᾷ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Εἰς ἐν περιοδικὸν εἶδον τὰς εἰκόνας Σας πρὸ πολλοῦ ἤδη καιροῦ. Ἀπὸ τῶν ἠρώων τῆς Τρωάδος προτιμῶ τὸν Ἔκτορα καὶ κατόπιν ἔρχεται ὁ Μενέλαος, ἐκ δὲ τῶν γυναικῶν προτιμῶ τὴν Ἀνδρομάχην. Εἰς τὴν οἰκίαν ἔχομεν σκύλλον, ὅστις ἐκαλεῖτο Χίνγγο, ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἐβάπτισα Ἄρρον, διότι εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ κυνὸς τοῦ Ὀδυσσεῶς. Ἡ μήτηρ μου μὲ γελά πάντοτε καὶ δὲν πιστεύει ὅτι θὰ γράψω πρὸς Σας. Ποία ἡ χαρὰ μου ἐάν ποτε ἐδῶλεπον τὴν καλὴν μητέρα καὶ τὸν καλὸν Σας πατέρα, οἵτινες ἀνεκάλυψαν τόσα ὠραία πράγματα τῆς ἐποχῆς τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου καὶ τῶν Μυκηνῶν. Συγχαρήσατε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Μὲ τὴν παράκλησιν νὰ προσφέρητε τὰ σέβη μου εἰς τοὺς γονεῖς Σας.

Σᾶς χαιρετᾷ ἡ ὑμετέρα ἄγνωστος

KATHNA VON SCHAUEROTH.

Υ.Γ. Παρακαλῶ, παρακαλῶ ἀπάντησιν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νίκος κλαίει ἀπαρηγόρητα.

Ἐρωτᾷ τις αὐτόν·

— Γιατί κλαίς, Νίκο;

— Μ' ἔδειξ' ὁ μπαμπᾶς.

— Καὶ γιατί σ' ἔδειξε ὁ μπαμπᾶς;

— Γιατί ἔκλαια!

*
**

Κυρίως τις ἀναγνωρίζει εἰς τὴν ῥάχιν διαβάτου τὸ ἐπανωφόριόν του, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε κλαπῆ τὴν προτεραίαν ἐν τινι καφερείῳ.

Φωνάζει.— Πιάστε τον τὸν κλέφτη!...

Τρεῖς δὲ τῶν ἐκεῖ τυχόντων τρέπονται εἰς φυγὴν καὶ χάνονται διὰ τῶν στενωπῶν.

Ἐνόμισαν, φαίνεται, ὅτι ἡ κραυγὴ ἀπέβλεπεν αὐτούς.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Καθ' ὃν τρόπον βασιάζομεν τὸ βᾶρος τοῦ ἡμετέρου αὐτῶν σώματος, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔχομεν τοῦτου συνειδήσιν (ὡς λ. χ. αἰσθανόμεθα βᾶρος, κινουῦντες σώματα ἀλλότρια), οὕτως ἀνακαλύπτομεν οὐχὶ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν λάθη καὶ τὰς κακίας, ἀλλὰ τὰς τοῦ πλησίον. Ἀληθεύει μὲν ὅτι ἐν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἔχομεν ἀκατοπτρον, ἐν ᾧ δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν τὰς ἰδίας ἀδυναμίας καὶ ἑλλείψεις· ὁμοιάζομεν ὅμως πρὸς τοὺς κύνας, οἵτινες ὑλακτοῦσι κατὰ τοῦ κατόπτρου, ἀγνωσῶντες, ὅτι βλέπουσι τὴν ἐαυτῶν εἰκόνα, φανταζόμενοι δὲ, ὅτι ἔχουσι πρὸ ὀφθαλμῶν κύνας ἀλοτρίους.